

Prieteni și frați pe veci!

de Ion Moraru

secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.

Am intrat în tradiția poporului român ca în fiecare an să sărbătorească în miez de toamnă Luna prieteniei romino-sovietice. Născută în lupta comună împotriva exploatarei și asupririi, prietenia dintre poporul român și popoarele sovietice are puternice izvoare în legăturile dintre țara noastră și Rusia din vremurile cele mai vechi.

După eliberarea țării noastre de către Armata Sovietică, această prietenie a căpătat un nou conținut. Pornind pe drumul refacerii economiei naționale și a construirii socialismului, poporul român a simțit tot timpul alături umărul vinjos al poporului sovietic al cărui ajutor frătesc, internaționalist s-a resimțit în toate sectoarele hotărâtoare ale dezvoltării economice și culturale ale țării noastre. Colaborarea economică cu Uniunea Sovietică a constituit un pivot important în dezvoltarea economică a țării, ne-a ajutat să ne consolidăm independența economică și politică, a dat posibilitate de afirmare propriilor noastre valori naționale în toate domeniile vieții sociale.

Dacă industria noastră socialistă produce astăzi mii de mașini moderne, de înaltă tehnicitate, dacă pe listele de export ale R.P.R. figurează produse pe care în trecut le importam, acesta este un rezultat al colaborării economice cu U.R.S.S., colaborare bazată pe principiul internaționalist al egalității și neamtecului în treburile interne ale altor țări.

Bucurându-se de un asemenea sprijin, harnicul nostru popor, călăuzit de politica înțeleaptă a Partidului Muncitoresc Român a schimbat într-un răstimp scurt înfățișarea țării. Pe locuri lăsate odinioară în paragină de vitregia cîrminii burghezo-mosierești se înalță astăzi fabrici și uzine moderne, unități de bază ale industriei noastre socialiste ce constituie mîndria întregului popor.

Ogoarele patriei, odinioară muncite cu plugul de lemn, sînt astăzi lucrate de tractoare și alte mașini agricole de fabricație rominească. Pămîntul este în stăpînire a celor ce-l muncesc și mai mult de jumătate din suprafața agricolă a țării este cuprinsă în sectorul socialist. Tot mai mulți țărani muncitori se conving prin propria lor experiență că singura cale pentru a dobîndi prosperitatea și belșugul este calea pe care ne-o arată experiența sovietică, calea gospodăriei agricole colective.

Deopotrivă de rodnice sînt relațiile culturale dintre țările noastre. Schimburile de colective teatrale, soliști, ansambluri de cîntece și dansuri, au devenit un lucru obișnuit. Nenumărate piese ale autorilor sovietici se reprezintă pe scenele teatrelor românești, după cum piese ale dramaturgilor noștri sînt prezentate pe scenele teatrelor sovietice.

Luna prieteniei din acest an va prilejui, alături de noi și în Uniunea Sovietică, noi manifestări culturale consacrate prieteniei dintre popoarele noastre. Alături în țara noastră, cît și în Uniunea Sovietică vor avea loc numeroase manifestări cultural-politice menite să evidențieze realizările celor două țări prietene, colaborarea dintre ele, și aceste manifestări vor contribui la tot mai buna cunoaștere reciprocă dintre popoarele noastre.

Astfel, Luna prieteniei romino-sovietice, prin manifestările sale, va fi o demonstrație a frăției legăturilor de prietenie ce unesc țările noastre. Ea va constitui o puternică afirmare a hotărîrii poporului nostru de a consolida neclintit această prietenie scumpă și de a contribui la întărirea unității indestructibile a țărilor lagărului socialist — garanție a păcii și securității.

ALBINA

REVISTA SĂPTAMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 563 • Miercuri 8 octombrie 1951 • 8 pagini — 15 bani

E bucuros și mindru tractoristul Popa Neagu din S.M.T. Chitila. El își depășește zilnic planul la arături cu 50 la sută.

(Fotografie de M. IVANCIU)

Tractoarele...

Sînt zece ani de cînd peste coclauri Porniră herghelii de cai putere;
Azi cresc mănoase holdele de aur
Vestminte noi țesindu-i noi ere.

Si a venit apoi o zi în care
Puternice brăzdare de tractor
Au șters din cîmpuri primele răzoare,
Croind drum larg pentru belșug și spor.

De-atunci pieriră haturi după haturi
Si cîmpul și-a schimbat înfățișarea;
Rotindu-ți ochii azi, nu-ți mai saturi
Pe lanurile-nținse citu-i zarea.

Si va veni o zi de sărbătoare
Ce va cuprinde fiecare sat.
O zi cînd brazde de tractoare
Vor șterge-n cîmpuri cel din urmă hat.

Sînt zece ani de cînd peste coclauri
Porniră herghelii de cai putere;
Azi cresc mănoase holdele de aur
Vestminte noi țesindu-i noi ere.

Petre Popa

10 ANI DE LA INFIINȚAREA S.M.T.

În octombrie 1948, a apărut Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale prin care s-a aprobat înființarea pentru prima dată în țara noastră a Stațiunilor de mașini și tractoare. Mulțumită sprijinului și grijei deosebite pe care partidul a acordat-o Stațiunilor de mașini și tractoare, numărul lor a sporit în cei 10 ani de la 81 la 240. Paralel cu creșterea numărului lor a sporit din an în an și numărul tractoarelor și mașinilor agricole puse a îndemina țăranimii muncitoare prin S.M.T.-uri. Astfel, dacă la 1 ianuarie 1949 acestea dispuneau de un număr de 3136 tractoare convenționale cu plukurile respective, 659 mașini de semănat și 1.838 batoze, ele vor dispune la finele acestui an de 23.310 tractoare convenționale, numărul semănătorilor a crescut de peste 8 ori, al combinelor de recoltat păioase a ajuns de la 10 bucăți în 1948 la 1.106 bucăți, al secerătorilor leagători a crescut de 6,7 ori, iar al batozelor de 4,59 ori.

Cu sprijinul acordat de Uniunea

de ing. Petre Moldovan
Director General al Direcției Generale S.M.T. din Ministerul Agriculturii și Silviculturii

Sovietică industria noastră s-a străduit și a reușit să construiască tractoare din ce în ce mai bune. Astfel la cele 8 tipuri de tractoare construite pînă în prezent în țara noastră, caracteristicile lor tehnice și de exploatare s-au îmbunătățit de la un tip la altul. Ultimul tractor UTOS.26 pe roți de cauciuc, se deplasează cu o viteză pînă la 20 km pe oră și poate executa foarte multe feluri de lucrări, ceea ce îi dă caracterul de tractor universal.

În cei zece ani de activitate Stațiunile de mașini și tractoare și-au îmbunătățit an de an activitatea lor. Astfel pe cele 3.365.300 ha. arabile cît cuprindea sectorul cooperatist din agricultură la sfîrșitul anului 1957, S.M.T.-urile au executat un volum de 5.524.900 hantri lucrări agri-

cole. Acestea înseamnă de 4,82 ori mai mult decît în anul 1949. Și în acest an în campania agricolă de primăvară și vară Stațiunile de mașini și tractoare și-au îndeplinit planul în proporție de 122,5 la sută. Față de ritmul desfășurării lucrărilor agricole din toamnă sînt toate condițiile ca S.M.T.-urile să-și îndeplinească și chiar să depășească planul și în campania de toamnă. Dintre stațiunile care împlinesc în acest an un deceniu de activitate și care ani de-a rîndul s-au menținut fruntase pe țară, merită să subliniem, în mod deosebit, S.M.T.-urile: 23 August, Hațegeni și Chirnoșeni din regiunea Constanța, Gottlob, regiunea Timișoara, Andrășești din regiunea București și altele.

Dezvoltarea rețelei Stațiunilor de mașini și tractoare, îmbunătățirea lucrărilor executate cu mijloace mecanizate au adus venituri din ce în ce mai mari colectivităților, cooperativilor și țăranilor întovărășiți prin

(Continuare în pag. III-a)

Cititori și corespondenți!

Participați la concursul „SATUL NOSTRU AZI” pe care revista „ALBINA” l-a organizat în cinstea celei de a 11-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romîne.

Festivalul FILMULUI SOVIETIC

Între 8-14 octombrie, în cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice va avea loc tradiționalul festival al filmului sovietic. În acest an cinematografia sovietică a obținut mari izbâzi. E suficient să amintim că Marile Premii ale Festivalurilor Internaționale de la Cannes, Bruxelles și Karlovy-Vary au fost decernate unor filme sovietice. Toate cele șapte filme cuprinse în festivalul filmului sovietic, ocupă un loc de frunte în producția cinematografică.

Vă prezentăm mai jos câteva amănunte despre filmul „Pe Donul liniștit”, ecranizare în trei serii a celebrului roman al lui Mihail Șolohov.

Trebuie spus din capul locului că deși ecranizarea are trei serii, creatorul ei, SERGHEI GHERASIMOV — atît în calitate de scenarist cît și de regizor al filmului — nu a păstrat din romanul lui Șolohov decît episoadele cele mai importante, acelea care puteau contribui cel mai direct la reliefarea personalității lui Grigori Melehov și prin intermediul lui, la zugrăvirea poziției pe care s-a situat în anii revoluției și ai războiului civil — căzăcimea Donului.

Soarta lui Grigori Melehov, cazacul de la Don, reflectă tragedia oamenilor care — în momentul de mare răscruce a înfruntării celor două lumi — neputîndu-se desprinde de trecut și incapabili să înțeleagă întreaga măreție a viitorului, nu și-au știut potrivit pasul cu cel al întregului popor, sfîrșind prin a fi învinși de uriașul marș al multimilor spre viitorul socialist.

Alături de Grigori Melehov — care este figura centrală a filmului — se detașează aceea a tatălui său, cazacul Pantelei Prokofievici, a bolșevicului Kotlearov — cazacul care și dă cu eroism viața pentru cauza revoluției, a lui Mișka Koșevoi — cazac roșu, reprezentant al acelei categorii de cazaci care au pășit fără sovială în rîndurile luptătorilor pentru o viață nouă.

Un loc important în film — ca și în roman de altfel — îl ocupă dragostea lui Grigori Melehov pentru Axinia Astahova. Actorul Piotr Glebov (Grigori) și Elina Bistrițkaia (Axinia) au redat admirabil pasiunea

clocotitoare a eroilor lor, a căror dragoste a înfruntat totul, și despărțirea, și neînțelegerile, și moartea. Ca și în ce privește poziția sa socială, Grigori Melehov a oscilat și în dragoste între cele două femei pentru care el însemna totul în viață: soția lui, Natalia, pe care o iubea într-un chip ciudat și contradictoriu și Axinia pe care niciodată și nicicum nu și-a putut-o scoate din suflet.

Una din cele mai impresionante scene din cele trei serii ale filmului este aceea a morții Axiniei. Grigori — care nu mai este primit în mijlocul celor care nu i pot ierta greșelile trecutului — este pentru a doua oară invins de viață atunci cînd un qlonte răzleț o ucide pe Axinia. Săpîndu-i mormîntul cu sabia, el o îngroapă în stepă și odată cu ea, ultima lui bucurie în viață. Este momentul în care ne apare cel mai evident transformarea lui Melehov, din cazacul îndrăzneț și pătimaș dinainte de război în omul îmbătrînit și înfrînt de propriile sale contradicții și îndoieli, de neputința de a merge în pas cu vremea, cu poporul său.

Marele merit al regizorului acestui film este că a știut să mențină în permanență echilibrul potrivit între înfățișarea evenimentelor de ansamblu — a războiului și a frămîntărilor căzăcimii — și redarea vieții sufletești a eroilor, mai ales a dragostei dintre Grigori și Axinia.

Lucia Bogdan

Cît mai mulți recitatori și cititori artistici

În prezent, în întreaga țară se desfășoară faza regională a primului Festival biennial „I. L. Caragiale” al echipelor de teatru de la sate. Aproape 5.000 de echipe de teatru ale căminelor culturale, ale colțurilor roșii din gospodăria colectivă și ale caselor raionale de cultură de pe întreg cuprinsul patriei, au ajuns să-și măsoare forțele în faza regională de concurs. Cele mai bune s-au dovedit a fi colectivele care au avut cea mai justă orientare în alegerea repertoriului, cea mai bogată activitate obștească și cea mai reușită interpretare artistică.

Deunăzi, sute și sute de spectatori din raionul Moinești au aplaudat cu căldură pe artiștii amatori care au interpretat piesele „Bărbatul fără opinci”, „Arvine și Pepelea”, „Ecaterina Teodoroiu” și altele, prezentate pe scenele căminelor culturale din Bucșești, Dofteana, Moinești. Numărul mare de spectatori se datorește în bună măsură popularizării spectacolelor cu mult timp înainte, prin afișe, anunțuri și mai ales prin prezentarea acestor piese pe scenele altor cămine culturale din cuprinsul raionului.

Nu același lucru s-a întîmplat, de pildă, la Șimleul Silvaniei, regiunea Oradea, unde trei echipe de teatru au a-

Festivalul biennial al echipelor de teatru de la sate

vut ca spectatori doar comisia de concurs și cetățenii veniți cu totul întimplător. Pentru cine au jucat cele trei echipe de teatru? Pentru juriul concursului? Se știe doar că tocmai pentru a da prilej ca la spectacole să asiste un număr tot mai mare de oameni ai muncii, s-a stabilit ca faza regională să se desfășoare pe centre de raioane în fața unui public cît mai numeros și mai variat. Se pune, firesc, întrebarea: Ce a făcut secția de învățămînt și cultura raională pentru popularizarea acestui concurs? Dar instructorii casei raionale de cultură și responsabili celor trei echipe de teatru, ce au făcut? E necesar ca de acum înainte să existe o mai atentă preocupare atît în îndrumarea cît și în popularizarea celor mai bune echipe de teatru din raion, spre a fi exemplu pentru celelalte care trebuie aduse la nivelul celor fruntașe.

Se știe că în cadrul festivalului biennial pe lângă echipele de teatru trebuie să se prezinte un număr cît mai mare de

De la Vasilache de ieri, la Tândărică de azi

Din vremuri vechi au existat pe plajurile noastre păpușile. Le aduseră cu corăbiile, în lăzi ferecate cu drugi de fier, neguțătorii greci care, poposind în porturile de atunci, pe lângă mărfurile necesare oamenilor, aduceau spre bucuria micilor privitori, pe Păpuș și Panicul, pe Ghioșe Pehlivan sau pe Karaghios Perdé. Acestea erau numele păpușilor vesele făcute din cirpe și cilii, aidoma cu bătrînul și mereu tinărul Vasilache din bikiurile noastre. Mai tîrziu, păpușa a trecut din minile micuțele ale copiilor și în mina bătătorită a țaranului. Curios, acesta a mișcat-o și pe-o parte și pe cealaltă și păpușa a prins parcă viață. Purtînd în spate lădițe, care desfăcute ar semăna cu scenele de astăzi ale teatrelor de păpuși, au apărut cu sute de ani în urmă, prin țiguri, și bilciuri, primii păpușari din țara noastră. Se numeau Pehlivani sau Măscărici, iar păpușile Paiate și mai tîrziu Vasilache. De sute de ani, dracul, popa, jandarmul, sergentul, grăsunul, au fost prilej de haz în scenele satirice pe care păpușarii le prezentau cutreierînd în lung și-n lat pămînturile patriei noastre. Poporul a prins dragoste de acest gen de desfătare, la adăpostul căruia putea să-și exprime ura față de a-suprirea boierească.

Aceste piese erau povești vechi, scene în care erau ridiculizată vătălia și boierii, se făceau glume pe seama lenei, prostiei și a tuturor năravurilor rele.

Primele piese de teatru scrise în limba romină, în jurul anului 1800 de către Costache Conache: „Judecata femeilor” și „Comedia banului Constantin Canta ce-și zicea Cobuzan și cavaler cucuș” au fost reprezentate pentru prima oară pe scenă în interpretarea păpușilor, deoarece „nefiind teatru, aceste piese s-au jucat la păpușarii”.

Stăpînirea nu vedea însă cu ochi buni această mișcare artistică. Din ce în ce mai greu le era păpușarilor să-și desfășoare lădițele, să-și minuiască păpușile.

La 1864, un ucac a interzis spectacolele păpușerești. Venind în ajutorul acestor arte, marele și minunatul povestitor Ion Creangă, împreună cu Burada, au protestat pe la 1879 contra vechiului ucac și din nou, sfioși, păpușarii au început să cutreiere satele.

Și au trecut anii... Părea că această veche tradiție pierdea încetul cu încetul. Dar a venit la putere poporul și el a repus în drepturi arta păpușarilor, vechi tovarășă și prietenă din timpurile lui de bejenie.

Astăzi, pe lângă toate casele de cultură se organizează cursuri de inițiere în arta păpușerească și faima păpușilor noastre — a lui Tândărică — a trecut de mult hotarele. Țara noastră a căpătat anul acesta locul întâi în lume cu ocazia Festivalului Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete care s-a ținut în luna mai la București. Artă minunătoare, a tuturor celor ce lucrează cu păpușile, a fost cinstită de către guvernul nostru. Zece de păpușari, regizori și decoratori sînt laureați ai Premiului de Stat, iar alții au fost distinși cu ordine și medalii.

În zilele noastre, jocul păpușarilor stîrnește risul foșositor și constructiv ca și o brigadă artistică de agitație. În cadrul actualului Festival al bienalei de teatru „Ion Luca Caragiale”, arta pă-

pușarilor amatori a ocupat atenția juriului și dacă unele spectacole nu s-au ridicat la nivelul așteptat, acest lucru s-a datorat în special lipsei de instructori bine pregătiți. Căminele culturale au prezentat un număr mare de echipe de păpușari ceea ce dovedește îndeajuns dragostea față de acest gen.

În comuna Nicolae Bălcescu, raionul Lehliu, din regiunea Bucușești, învățătoarea Ecaterina Dimitriu a organizat o echipă de păpușari cu sătenii comunei, ale căror spectacole s-au bucurat de mult succes în cadrul concursului. În acest sens, este bine de menționat hotărîrea luată în urma rezultatelor fazei regionale de către colectivul primului teatru de păpuși din țară, „Tândărică” din Bucușești. El va trimite un lot din cei mai buni minuitori și regizori pentru întărirea celor cinci echipe de păpușari înșite frunțate în cadrul Festivalului „I. L. Caragiale”. Printre ei se numără Carmen Stamatiade, Florentina Mateușan, Ștefan Lanchiș și alții.

L. Saplan

Conferințe și rezultate

Multe s-au schimbat în anii din urmă în comuna noastră Văleni. Căminul cultural a intrat în viața fiecăruia dintre consătenii mei.

Cu toate acestea aveam în comună și oameni care mai credeau în vircolaci și vrăjitorii.

Ne-am gîndit ce să facem? Era limpede că numai știința îi poate lumina. Așa am ajuns la concluzia organizării unor seri culturale în care locul principal să-l ocupe conferințele organizate pe cicluri cu teme din domeniul științelor naturii.

Primul ciclu cu tema: „Știința despre originea omului”, a cuprins în to-

Din carnetul activistului cultural

tal 12 conferințe. Ciclu a fost condus de tovarășa profesoară Ecaterina Pirvu. El s-a bucurat de un auditoriu numeros. Merită a fi subliniate aici cauzele acestei afluențe. Prima cauză noi o vedem în felul cum au fost pregătite conferințele. La început am organizat o șezătoare cu un program artistic frumos alcătuit și bine interpretat. Cum se întîmplă în asemenea împrejurări, au venit oameni de pe toate ulițele comunei. Înainte de începerea programului le-am vorbit despre importanța de a organiza un ciclu de conferințe pe teme științifice. Pentru a le suscita interesul, le-am vorbit de pildă despre cutremurul din 1940, fenomen al naturii explicat de știință. Pe loc s-au înscris peste 30 de țărani muncitori. Era un prim pas. Rămînea ca numărul participanților să crească sau să scadă în funcție de felul cum noi, organizatorii acțiunii, reușeam să ne ducem la capăt misiunea. Tocmai de aceea am stabilit cîteva lucruri: să anunțăm (prin afișe și anunțuri atractive) ziua, ora și titlul conferinței și în ciuda oricăror greutăți ivite, să nu aminăm conferința anunțată; conferințele să fie scurte și expuse sub formă de povestiri presărate ici-colo cu scurte istorioare, unele dintre ele chiar hazlii; conferințele să fie însoțite de planșe și alte materiale vizuale. Aceasta a făcut ca numărul auditoriului să treacă de 150 persoane.

Al doilea ciclu de conferințe pe care l-am organizat a fost: „Forma și alcătuirea materială a pămîntului”. În organizarea acestui ciclu am atins treaptă ceva mai avansată: conferințele noastre au fost susținute de prelecții și diafilme. Fiecare secvență de diafilm era pe larg explicată auditoriului, melodă care a ajutat mult înțelegerea celor expuse în conferință.

Am organizat, de asemenea, și o serie de conferințe pe teme privitoare la transformarea socialistă a agriculturii. Toate acestea au adus o contribuție de seamă la înscrierea tuturor familiilor de țărani muncitori în cîmpul nou întovărășiri agricole care luată ființă în comuna noastră.

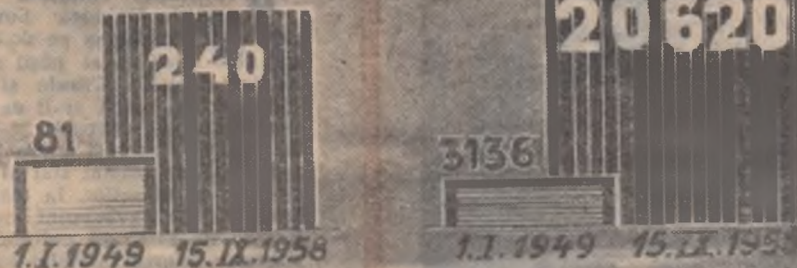
Lucian M. Iliescu
director al căminului cultural
din comuna Văleni, raionul
Drăgănești.
Correspondent voluntar

Lascăr Stancu
Ion Marinescu
Teodor Cotigă

(Din Direcția Așezămintelor Culturale)

numărul
S.M.T.

TRACTOARE
conventionale

DE SCRISURILE
correspondenții

Iată de ce ne sînt dragi mecanizatorii

La vreo două ceasuri de muncă, în marginea țării începe să se ridice gorgane de știuleți aurii. Pe rînduri, snopii de coceni așteptau carele... Pînă a doua zi porumbiștea trebuia curățată și pregătită pentru a fi arată. Brațe de muncă gospodăria colectivă avea destule, nu însă și vite. De neazul acesta al nostru au aflat și tractoriștii brigăzii a doua de la S.M.T. Podoleni, care lucrează pe ogoarele gospodăriei. Constantin Scorțeanu, Vasile Gherasim și alții ne-au dat o mină de ajutor. Toată ziua au lucrat la arătură, iar pe seară, în loc să se odihnească au remorcat carele la tractoare și ne-au ajutat a căra porumbul și

cocenii. Ultimul cîntat al coșilor i-a prins pe băieți aducînd ultimele care cu coceni. Ei însă nu s-au dus la culcare ci, remorcînd în locul carelor pluggurile, au început a întoarce porumbiștea. Pînă seara țara lăua a fost și însămînțată. Au lucrat tractoriștii două zile și-o noapte, fără întrerupere, fără a pune capul pe pernă, numai ca noi să putem termina la vreme însămînțarea grîului. Fapta asta a lor ne-a mișcat inimile și ne-a făcut să-i îndrăgim și mai mult.

TACHE VASILACHE
colectivist
comuna Cindești, raionul Buhuși

Așa am putut însămînța la vreme

Fiecare brigadă, fiecare echipă de cîmp a gospodăriei noastre se străduia să cîștige întreacerea. Trebuiau însămînțate cu totul 964 de hectare, din care 871 cu grîu, iar restul cu orz și secară. Intrecerea aceasta pornită între colectiviști n-ar fi putut da roade fără sprijinul tractoriștilor. Tocmai de aceea tractoriștii celor două brigăzi ale S.M.T. Făcăeni, n-au rămas de-o parte. Intrecîndu-se brigadă cu brigadă, tractorist cu tractorist, ei au terminat la vreme arătura adîncă și au discuit peste 400 de hectare. Numai așa noi, colectiviștii, am putut însămînța la vreme, și într-un sol bine pregătit, alături de grîul și secara.

CONSTANTIN FRINCU
colectivist
comuna Făcăeni, raionul Fetești

M. Stancu

La gospodăria colectivă din Sofrănești, raionul Negrești, regiunea Iași, arăturile deloamnă sînt pe terminate.

Cifre grăitoare

● În cei zece ani care au trecut de la înființare, au fost investite pentru S.M.T.-uri peste 3,4 miliarde lei.

● În anul 1938 existau în țara noastră 4.858 tractoare convenționale. Astăzi lucrează pe ogoarele patriei peste 40.500 tractoare convenționale, din care 20.620 în S.M.T.-uri.

● Volumul lucrărilor mecanizate executate de S.M.T.-uri a ajuns în 1957 la 5.524.900 hantri, ceea ce înseamnă o creștere de aproape cinci ori față de anul 1949. Pentru anul 1958 se prevede executarea de către S.M.T.-uri a 6.500.000 hantri.

● Prin mecanizarea cu ajutorul S.M.T.-urilor a lucrărilor agricole s-au făcut economii care în 1957 au ajuns la 4.125.559 zile-perechi de animale.

● Datorită mecanizării lucrărilor agricole și folosirii metodelor agrotehnice avansate, producția de cereale a crescut în 1957 la peste 11 milioane de tone, față de 8.015.700 tone în anii 1934-1938.

LA SFAT PENTRU RODUL DE MÎINE

Am intrat în tradiția conducerii S.M.T. din Budești ca de fiecare dată cu prilejul încheierii unei campanii agricole și începerea alteia, să se organizeze sfatul S.M.T., la care participă președinții sfaturilor populare comunale, președinții gospodăriilor colective și ai întovărășirilor agricole, inginerii și mecanizatorii de la S.M.T., precum și inginerii și tehnicienii agronomi de la sfaturile populare și gospodăriile colective respective. Un asemenea sfat a avut loc la începutul lunii septembrie. Participanții au analizat felul cum au fost efectuate lucrările în campania agricolă de vară de către S.M.T. precum și felul cum, la rîndul lor, unitățile deservite au ajutat brigăzile S.M.T. pentru a efectua lucrări de bună calitate și au hotărît împreună măsurile pentru desfășurarea campaniei agricole de toamnă.

Petre Turcu, președintele sfatului popular al comunei Șoldanu, a vorbit despre felul cum au muncit brigada de tractoare și agronomul de sector al S.M.T., Constantin Andrișoiu, care pe lângă îndrumarea brigăzii, a ținut conferințe la căminul cultural despre distrugerea pirului de pe ogoare, folosirea îngrășămintelor sub brazdă, precum și convorbiri cu membrii celor trei întovărășiri agricole din comună, pe marginea hotărîrilor

Consfătuirii de la Constanța, despre efectuarea lucrărilor în comun, și despre mijloacele prin care se obține creșterea fondului de bază al întovărășirii. Nu e de mirare faptul că întovărășirile agricole, din comuna Șoldanu, deși tinere, au reușit să-și mărească fondul de bază cu 54.000 lei. Căile au fost diferite. Unele întovărășiri și-au creat fondul de bază pornind cu taxa de înscriere dată de fiecare întovărășit, în raport cu suprafața cu care a intrat în întovărășire, valorificarea prin cooperativă a unor cantități de produse agricole anume destinate acestui scop.

Angajamentele participanților la discuții au fost diferite. Gheorghe Ciobanu, președintele gospodăriei colective din comuna Hotarele, a chemat la întrecere gospodăria colectivă din comuna Curcani, pentru terminarea campaniei de însămînțări de toamnă pînă la 1 octombrie. Intrecerea a antrenat apoi majoritatea colectivelor și întovărășirilor agricole reprezentate la sfatul S.M.T. Nu a trecut mult din ziua aceea și iată că rezultatele sfatului S.M.T. au rodit. Gospodăriile colective din comunele Hotarele, Budești și Nana au cîștigat întrecerea terminînd însămînțările de toamnă pînă la data propusă. Tot pînă la data de 1 octombrie planul de 13.144 hantri contractați de S.M.T. cu unită-

țile agricole socialiste (întreg raionul Oltenița este cooperativizat), a fost îndeplinit în proporție de 50 la sută. Calculînd viteza zilnică pe tractor, S.M.T. Budești s-a angajat să răspundă chemării comitetului raional de partid a sfatului popular raional Oltenița priu terminarea însămînțărilor de toamnă pînă la data de 15 octombrie. Cu ocazia sărbătoririi a zece ani de la înființarea Stațiunilor de mașini și tractoare, mecanizatorii de la S.M.T. Budești sînt hotărîți să-și îndeplinească întreg planul anual de 30.000 hantri, lucrînd de la acea dată în contul anului 1959.

(armare din pag. 1-a)

producțiile sporite ce le-au obținut la hectar. Astfel gospodăria agricolă colectivă „Ecaterina Varga” din comuna Șercaia, raionul Făgăraș, deservită de S.M.T.-ul Făgăraș, a obținut în anul 1957 — 2.164 kg. grîu la hectar și 4.200 kg. porumb la hectar față de sectorul individual care a obținut 1.040 kg. grîu la hectar și 2.200 kg. porumb la hectar. Acestea au făcut să crească veniturile la ziua-muncă la 57 lei. Intovărășirea agricolă „Înainte” din comuna Măreșești deservită de S.M.T.-ul Florești, a obținut în 1958, 1820 kg. grîu la hectar, față de sectorul individual care a obținut 1.300 kg. grîu la hectar. A crescut, de asemenea, foarte mult calitatea lucrărilor executate de către tractoriști.

Aceste rezultate bune obținute de Stațiunile de mașini și tractoare au făcut să crească încrederea țărănimii noastre muncitoare în executarea lucrărilor agricole cu tractoarele. Cererile pentru executarea lucrărilor agricole cu tractoarele și mașinile statului sînt tot mai numeroase și insistente.

Numai în primăvara acestui an S.M.T.-urile au depășit cu 15,6 la sută planul de contractare a lucrărilor efectuate în sectorul cooperatist din agricultură, iar prin strădania mecanizatorilor aceste contracte au fost realizate integral.

Ca urmare a ajutorului dat de partid și guvernul nostru țărănimii muncitoare, pentru lucrările efectuate de tractoarele și mașinile statului plata se face în natură, o dată cu strîngerea recoltei și după un tarif foarte avantajos. Este suficient să arătăm că prășitul manual al unui hectar, se ridică la 200—250 lei. Prășitul unui hectar cu prășitoarea trasă de cai, costă cam 165 lei, în timp ce la prășitul unui hectar cu cultivatorul cu tracțiune mecanică tariful pentru zona I la gos-

podăriei agricole colective prevede 13 kg./ha., iar pentru zona II 12 kg./ha., ceea ce, socotit cu prețul de achiziție, înseamnă 13 lei în zona I și 12 lei în zona II. Aceleași mari avantaje rezultă pentru toate cele peste 25 feluri de lucrări pe care le execută S.M.T.-ul în prezent în unitățile cooperatiste. Aici trebuie de subliniat că datorită numărului mare de tractoare și mașini agricole S.M.T.-urile au ajuns să mecanizeze principalele lucrări în gospodăriile colective într-un procent foarte mare.

Executarea lucrărilor agricole de calitate superioară, în termeni optimi, care să ducă la producții sporite la hectar, constă în organizarea mai bună a muncii, într-o legătură strînsă între brigăzile de lucru ale

gospodăriei colective și brigada de tractoare a Stațiunii de mașini și tractoare. Atît în anul 1957 cît și în acest an, numărul tractoarelor organizate în brigăzi permanente care să lucreze cu aceleași tractoare, cu aceiași tractoriști și dacă este posibil în gospodăria colectivă din care fac și ei parte, a crescut tot mai mult. În acest an au fost cuprinse peste 9.500 tractoare în asemenea brigăzi. Faptul că tractoriștii lucrează an de an pe aceleași terenuri, că fac parte din gospodăria co-

lectivă, îi ajută să cunoască mai bine agrotehnica ce trebuie aplicată solurilor respective, ridică simțul răspunderii pentru lucrările ce le au de executat.

Pe lîngă convingerea țărănimii muncitoare prin exemplul viu al superiorității muncii mecanizate executată de Stațiunile de mașini și tractoare față de executarea lucrărilor agricole, manual sau cu tracțiune animală, aparatul de conducere al stațiunilor împreună cu o parte însemnată din mecanizatori, sub îndrumarea organelor și organizațiilor de partid, au desfășurat o vie activitate politică lămurind țărănimii muncitoare să treacă pe calea marilor gospodării colective, contribuind în acest fel la grăbirea transformării socialiste a agriculturii

noastre. În această privință merită să fie scoasă în evidență munca tov. Stavăr Ștefan, director la S.M.T. Albești, Butoi Ion, agronom șef la S.M.T. Coșealac, Sandu Constantin, pontator la S.M.T. 23 August și Dusa Nicolae, director la S.M.T. Tîndărei din regiunea Constanța. Asemenea exemple pot fi date multe din S.M.T.-urile noastre.

Avînd de acum experiența acumulată în cei zece ani de activitate, Stațiunile de mașini și tractoare pot și trebuie să-și îmbunătățească activitatea. În fața lor stau sarcini tot mai mari pentru traducerea în viață a hotărîrilor Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Ro-

min, precum și mărețele sarcini izvorite din raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej ținut la Consfătuirea de la Constanța. Mecanizatorii trebuie să folosească mai rațional mașinile agricole și tractoarele, să îmbunătățească calitatea lucrărilor efectuate, să lărgească și mai mult sortimentele de lucrări, să aplice agrotehnica superioară în efectuarea lucrărilor care să ducă la sporirea și mai mult a producțiilor la hectar, respectiv a veniturilor colectiviștilor și întovărășitilor. Partidul și guvernul nostru acordă o atenție deosebită și pe mai departe întăririi și dotării S.M.T.-urilor cu noi mașini pentru a sprijini tot mai mult sectorul cooperatist din agricultură în plină dezvoltare.

10 ANI DE LA ÎNFIINȚAREA S.M.T.

Vedere din Moscova

Măreția omului sovietic

Poporul sovietic are un suflet mare ce se manifestă în tot ce face el, în năzuințele, înfăptuirile și planurile sale. Sufletul acesta mareț unii nu pot, alții nu vor să-l înțeleagă. În 1928, când s-au publicat cifrele primului plan cincinal, în apusul Europei și în America mulți se strîmbau cu „superioritate”: „propagandă!” — spuneau aceștia; alții, mai „indulgenți”, rideau: „utopii naive” — ziceau ei. Primul plan cincinal a fost însă îndeplinit în trei ani și opt luni. Astăzi, cele ce s-au clădit atunci par mici în comparație cu canalul Volga-Don, hidrocentra V. I. Lenin de la Kuibîșev, uriașele furnale, nesfârșitele întinderi ale pământurilor desjelenite.

Sufletul mare al poporului rus și se dezvăluie oricînd cu prisosință și pe străzile Moscovei: largi, netede, fremătînd de oameni și mașini. Unora li s-ar părea că e un lucru neînsemnat; dar cîl de grăitor vorbește despre grandioarea sufletului sovietic pînă și curățenia străzilor. Dacă urci pe colinele Lenin, și se deschide în față o priveliște ca de basm. Moscova acoperă toată zărea cu cartierele ei multicolore, cu splendidele clădiri înalte de cite 30 de etaje, cu imensul stadion de la Lujniki, cu iscusitele sale poduri arcuite. Minunat este și metrourile. Fiecare stație e sculptată ca o sală de dans dintr-un vechi castel. Dar măreția universității Lomonosov! Deasupra clădirii cu 37 de etaje, vârful ascuțit al turnului din mijloc e împodobit cu o stemă. De jos pare mică, asemeni unei monede, dar în fiecare spic al ei se află cite o scară rulantă pe care urcă ușor un om. Dacă cineva s-ar naște într-o încăpere a universității Lomonosov și ar petrece cite o zi de viață în fiecare cameră, ar părăsi clădirea în vîrstă de 81 de ani.

Sufletul mare al poporului sovietic se manifestă și în largă generozitate pe care o revărsă fiecare locuitor al acestei imense țări. La Moscova te uimește printre altele o viguroasă disciplină. Și disciplina aceasta nu o impune nimeni. Fiecare om respectă pe alții fără să i-o ceară cineva. Se vede în faptul acesta un rod al Marii Revoluții Socialiste, revoluție făcută pentru om, pentru fericirea și liniștea omului. De aceea, a respecta interesul altuia a devenit pentru oamenii sovietici o obișnuință. A respecta munca altuia e în Uniunea Sovietică o lege mai tare ca oțelul. Intr-o fabrică, dacă cineva dă rebuturi, dacă nu lucrează bine, se strîng imediat cite 5—5 tova:ăși în jurul lui: „Vrei cumva să lucreze altul pentru tine?” În colhozuri, fiecare țaran caută să aibă cit mai multe zile-muncă, nu numai pentru a aduce acasă care mai pline, dar și pentru că are ambiția să aducă el însuși o contribuție cit mai mare la întărirea colhozului. Nimic nu se prețuiește mai mult în Țara Socialismului decît munca omului.

Ciudat lucru, dar despre ruși se spune că nu se grăbesc niciodată. Și e adevărat. De ce, atunci, au construit atît de repede socialismul? Pentru că tot ce fac — fac temeinic. Poporul sovietic e ca o apă mare; te uiți la ea, parcă stă pe loc. În timp ce vreun firicel pe fundul unui șanț se zben-guie ca un zănatec. Dacă măsoară însă, vezi că mult mai repede aleargă apa cea mare. Oamenii

sovietici n-au nevoie să se pripească, pentru că mișcările lor sînt ample. Parcă se desfășoară anevoie, dar cine ar încerca să li se pună în cale va vedea cum se va rostogoli hăt, departe.

În tot ce face poporul sovietic se simte amploarea imensului. A lansat cel mai mare sputnik, a construit cea mai mare centrală atomică, a făcut să înflorească pentru civilizația omenească cele mai mari întinderi.

E mare poporul sovietic și în prietenie. Nu se tocmește cînd e vorba de ajutor. Trimite prietenilor utilaje pentru zeci și sute de fabrici, nenumărați specialiști, tot ce se găsește și se produce pe nesfârșitele întinderi de la Nieman la Sahalin, de la Novaia Zemlea și pînă la Batumi. E generos cu prietenii ca și cu sine însuși. Cu cit mai bine vei trăi tu, cu atît mai bine mă voi simți și eu. Generozitatea aceasta tot de la Marea Revoluție din 1917 se trage. Poporul rus a fost primul în lume care a scuturat jugul moșierilor și capitaliștilor. Primul care a aflat ce înseamnă să fii liber, să muncești în libertate. Partidul comunistilor, partidul lui Lenin, a ajutat poporul să vadă și să simtă cît de mari sînt forțele sale, cite va putea construi dacă va

de Mihai Novicov

munci în plin, pentru el. Și de atunci, poporul sovietic construiește, construiește cu hărnicie. A descoperit astfel cea mai arzătoare pasiune. Încă se spunea: pofta vine mîncînd, — astăzi s-ar putea spune altfel: pofta vine construind. Căci după fiecare construcție nouă, simți cum forțele și se înzecesc. De aceea, zgîrcenia n-are ce căuta în lumea socialistă, dar nici risipa. Totul se face de către oameni și pentru oameni.

Nimic nu prețuiesc mai mult oamenii sovietici ca dîrzenia și dreptatea în timpul discuțiilor, cînd observă pe cite unul că ocolește problema și se tot strecoară printre vorbe, îndată i-o taie:

— Nu te mai osteni, prietene. Ce, și-e teamă de adevăr?

Dar cînd aud pe cineva că apucă taurul de coarne, aprobă zgomotos:

— Așa, dă-i drumul!

Și despre țara noastră, despre poporul nostru, tot așa vorbesc:

— Bravo, prietenilor! Dați-i drumul înainte! Nu vă opriți!

Și nu s-a întîmplat încă, de la 23 August încoace, să ne lovim de vreun obstacol neprevăzut și să nu simțim alături mîna prietenului încercat. În asta e farmecul luptei: să muncești cot la cot cu un prieten mare. Să sporești cot la cot beșugul împlinirilor, rezerva de fericire.

E o zestre de cel mai mare preț pe care noi, cei de azi, o lăsăm copiilor: prietenia veșnică, de nezdruncat, cu uriașa țară a tuturor avînturilor, cu marele și generosul înfăptuitor al năzuințelor celor mai scumpe ale oamenilor — poporul sovietic.

De dimensiunile uriașe ale revoluției culturale săvîrșite în Uniunea Sovietică poți să-ți dai seama pe de-a-ntregul abia după ce ai pășit pe pămîntul sovietic. Cifrele și relațiile scrise, oricît ar fi de elocvente, nu pot cuprinde și exprima măreția acestei opere unice înfăptuite de primul stat al muncitorilor și țaranilor. În afara instituțiilor de învățămînt, o rețea imensă de instituții culturale stă mărturie a griii statului sovietic pentru deservirea culturală a oamenilor muncii: peste 126.000 de cluburi sătești, colhoznice și sindicale, 83.000 biblioteci de masă, peste 1.000 de muzee, 2.000 de parcuri de cultură și odihnă, numeroase case de cultură și palate culturale. Această dezvoltare apare și mai clară celui ce vrea să înțeleagă, cînd află că în 1920 existau doar vreo 5.500 de cluburi în 38 de guvernămînte. Aceste radicale transformări au fost posibile datorită superiorității covârșitoare a orînduirii socialiste sovietice asupra celei capitaliste. Și mai ales în faptul că trezind la viață masele de milioane ale poporului, revoluția socialistă a ridicat aceste mase la rolul de făuritori conștienți ai celei mai înaintate societăți.

S-a vorbit și se vorbește cu deplin adevăr despre omul sovietic ca despre tipul omului înaintat al epocii noastre. Nu e vorba de anumiți oameni neobișnuși, ci de muncitori și colhoznici, de intelectuali noi ai țării sovietelor, constructori ai comunismului. Nu de mult am avut fericirea să cunosc mulți asemenea oameni minunați.

Eram în raionul Klin al regiunii Moscova. În satul Belavinskaiia am vizitat și biblioteca. Răsfoind fișele de cititori ale colhoznicilor, privirea mi-a fost atrasă și plăcut surprinsă de o fișă voluminoasă. Titularul ei, colhoznicul Ivan Ivanovici Antropiev citise într-un an zeci de cărți: Gorki și Maiakovski, Balzac și Shakespeare, Cehov și Gogol, Tolstoi și Hugo, cei mai străluciți reprezentanți ai literaturii universale, ruse și sovietice își dăduseră întîlnire pe fișa colhoznicului. Stimulați de această plăcută întîlnire, am făcut cunoștință cu însetatul cititor care ne-a condus cu binecunoscuta ospitalitate a omului sovietic la locuința sa, unde am găsit o bibliotecă

Va'entin Ovecikin

O primăvară
BUCLUCAS.

— Fragmente —

Scriitorul sovietic Va'entin Ovecikin, autorul cărții „O primăvară buclucă” aflată sub tipar la Editura C. I. Brătianu, este un cunoscut nemijlocit și adinc vi colhoznic. Înainte de a se ajurma gazetariei și literaturii, el a fost o sedinte de colhoz. Romanul său, — cu citva timp înainte ca mașinile rele S.M.T.-urilor din Uniunea Sovietică să treacă în proprietatea colhozurilor — probleme care rămîn de mare actualitate străbătut ca un fir roșu de o ten de valoroasă: munca cu oamenii, mîna omului.

Unul dintre cei mai iubiți eroi ai țării este inginerul Dolgușin, comunist care partidul îl trimite din industria de război la construcția de mașini. Despre vorba în fragmentele de mai jos:

Cei de la S.M.T. văzuseră că se pune stit pe treabă, că nu venise la țară ca de obicei să ajute cu dragă inimă ștăinele agriculturii, care îi era atît de străină n-aveau să facă haz pe socoteala „incultură orășean care nu cunoaște treburile plugului” toți că e inginer metalurgist, că fusese de mîna tare priceput în industrie, și nu se m-avusese prilejul să vadă cum semeni și s-

Dolgușin găsi foarte mulți dascăli buni și în șoferul Volodea, care-i conducea băiat tînăr, de abia ieșit din rîndurile armatei, făcuse stagiul, Deseori oprea mașina la ma-

TUL SOVIETIC DE AZI

frumos
ră, de cu-
omen ne-
ea carac-
sovietici.
trenuri, în
și stațiile
din Mos-
văzut oae-
le și ex-
vizitatori,
otdeauna
oeste des-
noștințe,
e care se

asă stau
ocropări.
rtid și de
lul Klin,
dresc cu
lnit pe
astinkov,
ional și
Lșilina,
re urmă-
zultatele
nul dez-
ului, în
activiști

a mase-
ovietelor
periență.
instrucției
firm ex-

"rd" din raionul Beloiarsk, regiunea Sverd-
ecă sătească cu o sală de lectură. Biblioteca
teva mii de cărți, de reviste și ziare.
lectură a bibliotecii.

al bibliotecii din Viitenskaia. La un moment dat colhozul nu stătea tocmai bine cu producția de cartofi. Pentru a lichida această rămânere în urmă, bibliotecara a inițiat o consfătuire cu cititorii pe tema „Cum ajută agrotehnica la ridicarea producției de cartofi”, la care a vorbit profesorul Lorch, cunoscut printre altele pentru că a creat un nou soi de cartofi ce-i poartă numele.

Propaganda prin conferințe este și ea strins legată de viața colhoznică. Problemele dezvoltării colhozului, ale introducerii tehnicii avansate și ridicării productivității muncii în colhoz, preocupă în primul rând pe lectorii sătești. În caietul de evidență al clubului din Kozarovici (reg. Kiev) am citit printre altele următoarele titluri: „Colhozul nostru în al 6-lea plan cincinal”, „Mecanizarea recoltării porumbului”, „Îngrijirea vitelor pe timpul iernii”, „Folosirea energiei atomice în agricultură” etc., etc. Conferințele nu se țin numai la club, dimpotrivă, conferințe și convorbiri se țin de către conferențieri și pe brișzi, pe echipe, la ferme și colțuri roșii.

Un aport deosebit în munca cultural-educativă aduce agitația vizuală concretă și operativă, care ține mereu trează în mintea colhoznicilor obiectivele imediate, ca și cele de perspectivă ale muncii lor. La fiecare club sătesc sau colhoznic întâlnești grafice ilustrate pe teme: „Pentru ce luptă colhozul nostru în anul...”, „Lozinci, grafice de producție etc.

Diferitele forme de activitate în cluburi arată aceeași strinsă legătură cu viața. Serii tematice, seri literare, de întrebări și răspunsuri, convorbiri, gazete luminoase, programe artistice ale brigăzilor artistice de agitație — toate au o orientare precisă, inspirată din cerințele vieții colhoznice.

Multe din inițiativele activiștilor culturali sovietici au prins viață și în munca instituțiilor noastre: inițiativa activiștilor culturali de la sate de a organiza ștafete culturale, brișzi artistice de agitație, convorbiri la colțurile roșii, etc. Toate acestea constituie un izvor nesecat de învățăminte pentru activiști culturali din țara noastră în munca pentru ridicarea și luminarea maselor de oameni ai muncii de la sate.

O. Trăznea

MĂRTURIE A PRIETENIEI

Frumosul parc al comunei Titu-Tirg a îmbrăcat în aceste zile de toamnă haine de sărbătoare. Aleile parcului, împodobite cu draperi roșii și tricolore, au găzduit peste 6000 de oaspeți, oameni ai muncii din unele raioane ale regiunilor București, Pitești și Ploiești, care au participat duminică 5 octombrie, la festivitatea de deschidere a Lunii prieteniei romîno-sovietice în regiunea București.

Oaspeții au ascultat cu viu interes cuvîntul tovarășului C. Paraschivescu-Bălăceanu, președinte al Consiliului regional A.R.L.U.S. București (fotografia de sus) care a vorbit despre prietenia dintre țara noastră și Uniunea Sovietică. Candidatul în științe agricole, Zenovie Stănescu a vorbit despre continua înflorire a agriculturii sovietice și despre ajutorul primit de agricultura noastră din partea marii țări prietene, ajutor acordat de altfel în toate sectoarele de dezvoltare a economiei noastre naționale.

Participanții la manifestare au vizitat apoi expoziția de mașini și unelte

agricole sovietice, mașini și unelte de felul celor pe care le-au văzut lucrînd pe propriile lor ogoare. Grupuri-grupuri, zeci și sute de săteni priveau cele 15 fotomontaje ce înfățișau diferitele aspecte din munca și viața fericită a oamenilor sovietici.

Pe ulițele comunei Titu-Tirg domnea o însuflețire deosebită. Cei peste 6000 de participanți nu știau unde să se ducă mai întâi: să asiste la spectacolul prezentat de Teatrul de Estradă din București, sau să asculte minunatele cîntece ori să privească înfocatele jocuri prezentate de cele peste 40 de formații artistice venite din regiunile București, Ploiești și Pitești? Unii treceau de la o scenă la alta și apoi alergau spre stadion să nu le scape nici entuziasmele întreceri de fotbal, volei, călărie, atletism.

Pînă tîrziu seara cînd întunericul a fost luminat de făclia sutelor de torțe, ulițele comunei Titu-Tirg au răsunat de cîntece rominești și sovietice, mărturie a dragostei și prieteniei pentru marele popor sovietic.

Aspect din timpul festivității

2 O PRIMĂVARĂ BUCLUCAȘĂ

ului fără ca directorul să i-o fi cerut, cobora și-l emă apoi și pe Dolgușin.

— Uitați-vă aici, Hristofor Danilici. Aici s-a făcut stura de toamnă fără antetrușiță. Vedeți? Numai umezi, șanțuri, rădăcini scoase la suprafață. Din-ace s-a arat cu antetrușiță: arătura e netedă, toată triștea a fost întoarsă în fundul brazdelor. Poți să așezi ușor o singură dată, apoi te apuci de semănt. De asta ține atîta tovarășul Williams la antetrușiță: grapa nu mărunțește apoi prea tare ogorul... — aici e, cum îi spunem noi, greș. Se vede că tractoristul a adormit și plugul a luat-o razna. Dincolo e tu de toamnă semănat în cruce. Uitați-vă cum merg idurile — încoa' și-ncolo. Iată de ce se face așa.

Pentru Dolgușin, inginer metalurgist, comunist vechi, căderea lui la țară era un ordin de luptă al partidului. Așa se obișnuise în cei treizeci de ani de cînd membru de partid: sarcinile pe care le primea nu pentru el ordine ce trebuie executate fără discuție, fără să te vaiete de greutate, fără se te cruți, cu idul numai la ceea ce ai de făcut, lăsînd pe planul orice altceva, orice chestiune personală...

Holodov primi un telefon de la comitetul raional și i se puse în vedere că Medvedev are nevoie pînă la ora douăsprezece de angajamentele so-
liste pentru campania însămîntărilor de primăvară tuturor brigadierilor și a trei, patru tractoriști din care brigadă.

Acum, cînd se făceau ultimele pregătiri pentru ieși-la cîmp, toți brigadierii se adunaseră în par la A.T. Tractoriștii erau și ei prezenți. Holodov o cău-
pe Maria Sergheevna și „întocmiră” împreună la eală situația de care avea nevoie Medvedev. Ina-
e de a o comunica prin telefon comitetului raio-
n, se duseră la Dolgușin și-i arătară lista tractoriști-
care își luaseră angajamente socialiste.

Acosta, după ce citi cu luare-aminte hîrtiuța, surise, buse pe birou și peste ea tamponul.

— Va să zică au telefonat la zece? Și au nevoie situație la douăsprezece? Iar dumneavoastră ați ut ce vi s-a cerut? Așa, în doi timpi și trei miș-
i?... Maria Sergheevna! Cînd erai tractoristă tot
pe negîndite, îți luai angajamentele? Spuneai și
neata prima cifră care-ți venea în minte?
Borzova roși.

3 O PRIMĂVARĂ BUCLUCAȘĂ

— Eu una, Hristofor Danilici, cînd îmi luam anga-
jamentul să ar în schimbul meu atîtea hectare, întii
chibzuiam bine totul, ca să văd cum am s-o scot la
capăt. Și cît mă angajam, atîta aram.

— Spui că chibzuiai totul? Dar băietii ăștia — Dol-
gușin arată lista cu degetul — cînd au avut timp să
chibzuiască totul? V-au spus din fugă, și dumnea-
voastră tot din fugă ați notat... Grigori Petrovici! —
se adresă el lui Holodov — dacă tovarășul Medve-
dev are nevoie de datele acestea numai de formă,
atunci, desigur, puteți să i le dați chiar acum. Eu,
însă, n-am să le semnez. Nu văd care e folosul ace-
stor cifre luate din vînt. Dar dacă-i trebuie de-a bine-
lea...

...In odaia strîmtă a biroului aduseră toate băncile,
scaunele și scaunele libere de prin birouri și înghesu-
suală era atît de mare încît ușa dintre contabilitate
și cabinetul directorial de abia o puteai întredeschi-
de, împingînd nu glumă pe tractoriștii dîndărul ei
așezați pe o bancă.

— Tovarăși tractoriști, ieri v-ați luat angajamente
socialiste pentru campania însămîntărilor de primăvară
și am văzut, spre nedumerirea mea, că nu se potri-
vesc cu cifrele de aici. — Directorul arată cu dege-
tul lista celor ce-și luaseră angajamente și situația
centralizată a sarcinilor de producție trasate brigă-
zilor de tractoriști pentru campania însămîntărilor.

— Semion Vasilici! Cum se face că, după sarcina
dumitale de producție, trebuia să termini arătura și
semănatul culturilor timpurii de primăvară în opt zile
lucrătoare, iar în angajament scrii șase zile? Asta în-
seamnă că poți să isprăvești mai repede? Poate mai
ai un tractor ascuns pe undeva? Sau știi vreun se-
cret, ca să mărești randamentul mașinilor? Atunci de
ce nu ni l-ai spus și nouă cînd am stabilit sarcinile
de producție ale brigăzilor?...

— Ba nu știu nici un secret... Asta, tovarășe direc-
tor, e așa...

— Cum „e așa”? — nu-l slăbi Dolgușin.

— Ei, adică nu e musai. Asta-i așa, pentru ziar...

— Va să zică nu e musai să-ți ții! — și Dolgu-
șin izbucni în rîs, iar toți cei de față, în afară de
Holodov și Maria Sergheevna, zîmbiră. — Va să zică,
așa v-ați obișnuit să vă luați angajamente socialiste!

4 O PRIMĂVARĂ BUCLUCAȘĂ

Dar dumneata, Andrei Ilici — se adresă Dolgușin altui
brigadier — angajamentul socialist tot „așa” ți l-ai luat?

— Nu, Hristofor Danilici, eu și cu băieții mei am
chibzuit bine totul. Ne-am înțeles și cu președintele
colhozului. Nădăjduiesc că acum, cu un președinte
cum e tovarășul Rudenko, n-o să mai stăm cu mîinile
în sin ba pentru că n-avem semînțe, ba pentru că
n-avem apă. Nu, n-am spus cifre la nimereală. Puteam
termina în șase zile însămîntările păioaselor timpurii.
Bineînțeles, numai dacă o să avem vreme frumoasă,
dacă bunțoară nu ne-o ține în loc vreo ploaie.

— Am înțeles. În șase zile lucrătoare... Dar cum
ai de gînd să termini totuși mai repede decît prevede
planul? În ce fel? Ia spune-ne și nouă, amănunțit.

— În ce fel?... Am ales ajutori de tractoriști flăcăi
pricepuți, nu băietani care adorm pe plug și pică în
arătură. Ne alimentăm cu carburanți și apă numa-n
brazdă, căci acum avem mijloace de transport, ni s-au
dat căruțe și cărăuși. Am stat și am socotit cu pre-
ședintele, și-am găsit că taman peste o săptămînă o să
fie lună plină. Cînd e noapte luminoasă, poți prea
bine să însămîntezi. Numai agronomul să ne lase. Eu
unul pun capul că tractoriștii mei n-or însămînta mai
prost ca ziua. Și semănătorii noștri sînt oameni de
nădejde, poți să-i pui la treabă chiar și noaptea...

Directorul mai stătu de vorbă cu tractoriștii o bună
bucată de timp, pînă după prînz... Află totul: și lip-
surile reparațiilor descoperite în ultimele zile, lipsuri
ce se cereau a fi înlăturate fără întîrziere, și situația
din colhozuri, și raportul dintre brigăzile de tractoriști
și cele de cîmp. Tot cu acest prilej cunoscu firea și
metehnele fiecărui tractorist și brigadier în parte, ca
și situația lor de acasă. Pe deasupra, Dolgușin află
multe lucruri noi despre mașinile agricole, precum și
prin ce aveau să se deosebească viitoarele munci de
primăvară în fiecare colhoz. Numai după ce chibzui-
ră bine și discutară totul amănunțit, brigadierii, îm-
preună cu tractoriștii lor, își luară angajamente pentru
însămîntările de primăvară. Le așternură pe hîrtie și
le întăriră prin semnăturile lor.

— Iar acum — spuse Dolgușin în concluzie la cele
discutate în ședință — vă propun să hotărîm cu toții
ca în munca noastră să nu ne-abatem niciodată de
la următoarea regulă: ce-am făgăduit, aia trebuie să
și facem!

DE LA PROCLAMAREA Republicii Democratice Germane

In anul 1945, glorioasa Armată Sovietică a eliberat poporul german de asupritorii fasciști, creind astfel premisele făuririi unei Germanii noi, democratice. Forțele progresiste ale poporului german au înfăptuit în Germania răsăriteană demilitarizarea și democratizarea vieții sociale, naționalizarea industriei și reforma agrară, iar la 7 Octombrie 1949 au creat Republica Democrată Germană. Pentru prima dată în istorie pe pământul german a luat ființă un stat în care clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare și cu intelectualitatea, a preluat puterea. Republica Democrată Germană constituie bastionul tuturor forțelor democratice și iubitoare de pace ale poporului german.

Sub conducerea P. S. U. G. clasa muncitoare și țărănimea muncitoare din R.D. Germană au refăcut într-un ritm rapid economia țării și au realizat succese deosebite în toate domeniile vieții economice, politice și social-culturale. Astfel, R. D. Germană a reușit să depășească țările capitaliste înaintate inclusiv R. F. Germană în privința ritmului de dezvoltare a industriei și să ocupe al cincilea loc între țările europene în ce privește volumul producției industriale. În prezent, în R.D. Germană au fost create bazele proprii ale industriei metalurgice, energetice, constructoare de mașini grele etc., sectorul socialist al industriei dădând 88 la sută din producția globală.

Totodată s-au dobândit însemnate succese și în ceea ce privește cooperarea socialistă în agricultură. În 80 la sută din satele R. D. Germane au luat ființă cooperative agricole de producție, numărul lor atingând cifra de 9.296. Aceste cooperative au 323.000 membri și dispun de peste o treime din totalul suprafețelor agricole. În peste 300 din satele republicii toți țărani au intrat în cooperative agricole de producție.

R. D. Germană este nădejdea întregului popor german. Ea luptă împotriva reinvierii militarismului și fascismului, pentru crearea unui stat german unit, democrat și iubitor de pace. Guvernul R. D. Germane se pronunță cu hotărâre împotriva înarmării atomice a Germaniei occidentale, pentru crearea în Europa centrală a unei zone denuclearizate, pentru crearea unei confederații a ambelor state germane.

În lupta sa pentru construirea socialismului, pentru unificarea Germaniei ca stat democratic și iubitor de pace, în lupta sa pentru pace și colaborare între popoare, R. D. Germană se bucură de sprijinul deplin al Uniunii Sovietice și al tuturor țărilor lagărului socialist, în familia cărora R. D. Germană ocupă un loc de cinste.

Termocentrala din Lübbenau

La marginea de sud a orașului Lübbenau, regiunea Cottbus, au început, în primăvara anului trecut, lucrările de construire a unei termocentrale. Această termocentrală, alimentată cu cărbune bituminos, va fi cea mai mare termocentrală din lume. Până acum nu s-a construit încă în Germania sau în altă țară de pe glob, o termocentrală care să întrecă puterea instalată de 1.300 megawați, pe care o va avea cea din Lübbenau. Împreună cu termocentrala din Vetschau, ea va produce anual 15 miliarde kWh și va alimenta cu curent electric 120 orașe.

Pe șantierul imens al termocentralei lucrează 1.600 de muncitori constructori, care imprimă lucrărilor un ritm rapid de execuție. Cartierul delocuințe al muncitorilor de la această termocentrală va fi alcătuit din 71 de blocuri cu 2.187 apartamente, două școli, un magazin universal, două grădinițe de copii, două creșe, o policlinică și un centru sportiv.

Uzina electrică a combinatului de cocs „Schwarze Pumpe” din R. D. Germană care va fi cel mai mare combinat de cocs din Europa.

Cooperativa agricolă de producție „7 Octombrie”

Cooperativa agricolă de producție „7 Octombrie” din Seebach, raionul Mühlhausen, pune mare preț de bună îngrijire și hrănire a vitelor. Aceasta o dovedește și producția sporită de lapte obținută în cursul anului trecut, care a atins 4.300 litri lapte de fiecare vacă.

Într-o clădire veche, transformată în grajd, se află cele 57 de vaci de lapte ale cooperativei. Brigadier este maestrul mulgător Willi Lemme. În 1954 când a preluat grajdul producția medie era de 2800 litri lapte de fiecare vacă. Întrebându-l cum a reușit să obțină o asemenea producție, el mi-a răspuns scurt: „Rezultatele bune nu depind de vaci, ci de îngrijirea și hrănirea lor”.

Apoi, Willi Lemme începe să explice din ce se compune hrana zilnică a vitelor. De pildă, în timpul iernii, una din rații este alcătuită din sfeclă furajeră, iar alta din nutreț furajer. Rația de sfeclă se compune din 45—60 kg. de sfeclă furajeră pentru fiecare vacă și, pe lângă aceasta, din paie până la saturare. Rația de furaje însilozate este calculată la 35—40 kg. de fiecare vacă. La aceasta se adaugă 1,5

kg. de lucernă de fiecare vacă, precum și paie. De asemenea, cele 57 de vaci capătă zilnic un supliment de 200 kg. furaje concentrate, compuse din uruială de orz, țărâțe și puțină uruială de griu și fasole. Furajele concentrate nu se împart în rații egale. Maistrul Lemme le împarte în funcție de producția fiecărei vaci.

Deoarece cooperativa agricolă de producție din Seebach nu dispune decât de o suprafață de 135 hectare, ea practică o cultură intensivă de furaje pe această întindere. Anual, pe o suprafață de 13 hectare se cultivă sfeclă furajeră care în acest an a produs 60.000 kg. la hectar. Pe 7,5 hectare se cultivă în fiecare an mazărice, care din primăvară și până la sfârșitul lui mai este folosită ca nutreț verde. Apoi, pe această suprafață, se seamănă pe 3 hectare porumb de însilozat și pe 4,5 hectare porumb verde. Pe ceașaltă suprafață, cooperativa cultivă trifoi, lucernă etc., obținând o bază furajeră la fel de bună pentru tot timpul anului.

Până în prezent, cooperativa din Seebach n-a făcut cheltuieli prea mari pentru crearea con-

dițiilor de însilozare. În cursul iernii trecute, când membrii cooperativei au dispus de mai mult timp, s-a săpat și zidit un siloz subteran de 2,5 metri adâncime și cu o capacitate de 250 metri cubi furaje însilozate. Totodată lângă grajd s-a amenajat un siloz de paie, în care furajul este stivuit pe o înălțime de peste 6 metri. În acest an cooperativa agricolă de producție „7 Octombrie” dispune de 600 metri cubi de furaje însilozate.

Membrii cooperativei „7 Octombrie” se mândresc cu rezultatele frumoase pe care le obțin și această mândrie se vădește și mai mult când țărani muncitori din alte cooperative agricole de producție vin să învețe din bogata lor experiență în sporierea producției de lapte.

Hans Spieckerman

Pe scurt

● R. D. Germană se situează pe primul loc din lume în ce privește producția cărbunelui brun.

● În 1957, venitul net al țăranilor cooperatori și totodată valoarea realizată în unitățile cooperatiste din R.D.G. depășește cu aproximativ 50 la sută realizările din anul 1956.

● De curind au intrat în funcțiune ultimele trei secții, cuprinzând 24 de cuptoare, ale cocseriei din Lauchhammer — (R. D. Germană). Această întreprindere produce anual peste un milion tone cocs cu o mare putere calorică.

● La Rappbode — Thal spre se construiește cel mai mare baraj din R. D. Germană. Lacul barajului, cu un volum de 110 milioane metri cubi, are o lungime de 8 kilometri.

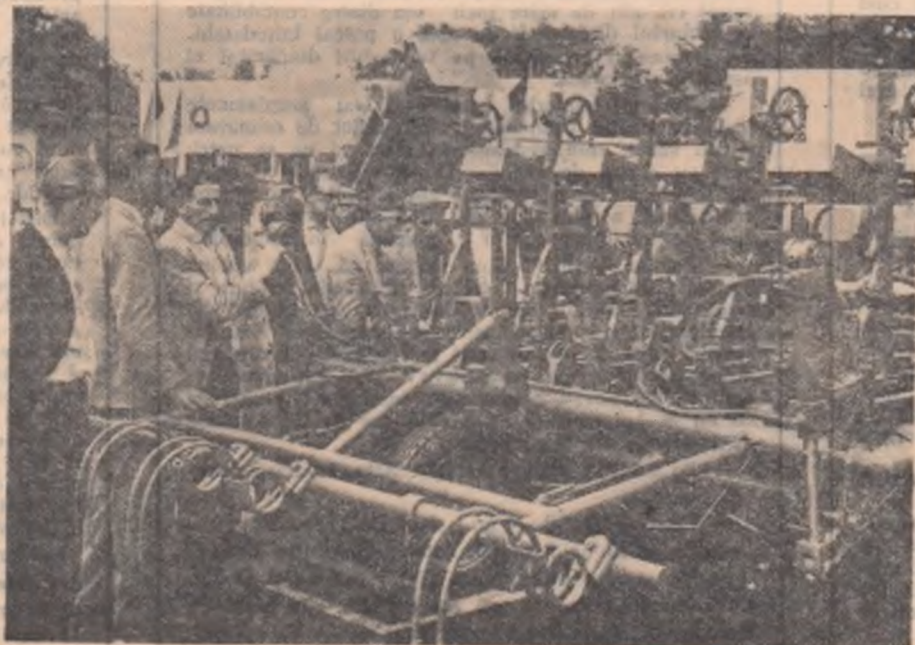
● Recolta globală de cereale obținută anul acesta în R.D.G. a fost cu 7 la sută mai mare decât cea din anul 1957.

● În anii celui de-al doilea plan cincinalului și funcționarilor din R.D.G. va crește cu 30 la sută.

● În anii 1957—1965 se vor construi în R.D.G. 750.000 de locuințe.

Un nou tip de mașină de plantat, realizat recent de întreprinderea populară de mașini agricole din Leipzig (R.D.G.)

Oamenii de știință de la 60 de institute din R. D. Germană aduc o importantă contribuție la efectuarea cercetărilor din cadrul Anului Geofizic Internațional.

In fotografie: Telescopul-turn al Observatorului astrofizic din Potsdam numit „Turnul lui Einstein”.

Delegația Selmului R. P. Polone în vizită la schela petroliferă Băicoi

Să înceteze pretutindeni și pentru totdeauna experiențele cu armele nucleare!

Cu mai bine de trei ani în urmă, Uniunea Sovietică a făcut Statelor Unite ale Americii și Angliei o propunere: să se înceteze experiențele cu armele atomice și cu hidrogen. Toată lumea a aprobat această propunere menită să ajute mult la eliberarea popoarelor de teama unui război nimicitor și de povara cheltuielilor militare. Când spunem „toată lumea” nu ne gândim însă și la imperialismul americano-englez. Pe aceștia nu viitorul omenirii îi interesează, ci profiturile pe care le pot strânge din pregătirea și folosirea uneltor morții. Într-adevăr, diriguitorii de la Washington și Londra au răspuns mai mult sau mai puțin pe ocolite, așa: Nu! Nu avem de gând să încetăm încercarea bombelor nucleare!

Uniunea Sovietică n-a dat, totuși, îndărăt. La Organizația Națiunilor Unite și prin mesaje directe către guvernele celor două puteri apusene, ea a stăruit necontenit ca propunerea de mai sus să fie însușită. Și — deoarece răspunsul a fost mereu același: Nu! — la 31 martie a acestui an Uniunea Sovietică a luat hotărârea de a pune capăt de una singură experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen, chemând totodată Statele Unite și Anglia să-și urmeze pilda. Popoarele aveau în față încă o dovadă strălucită a grijii marelui stat socialist pentru soarta lor. În neîntrerupt șuvoi se îndreptau atunci spre Moscova măturile de recunoștință și admirație. Oamenii și-au îngăduit în acele zile să privească mai încrezător viitorul, să creadă că se apropie înfăptuirea unei largi dezarmări... Li aștepta din nefericire o nouă dezamăgire. Imperialiștii, porniți nebunește în goana înarmărilor, au refuzat și de data aceasta să se oprească. Statele Unite și Anglia au continuat încercările cu armele nucleare (numai S.U.A. au făcut, în ultimele luni vreo 40 de experiențe), aducând o seamă de perfecționări acestor arme care sînt în stare să distrugă localități și regiuni întregi.

Putea, oare, Uniunea Sovietică să primească nepăsătoare refuzul imperialiștilor de a urma exemplul? Putea, oare, poporul sovietic consimți ca Statele Unite și Anglia să ajungă, prin înverșunata lor înarmare atomică, a deține avantaje militare care să primejduiască securitatea Uniunii Sovietice? Firește, nu se putea așa ceva. De aceea, în vederea întăririi apărării sale, U.R.S.S. a hotărât reluarea experiențelor

cu armele nucleare. Aceasta s-a întâmplat, deci, numai și numai din pricina conducătorilor celor două puteri din Apus, care, nic în ruptul capului, nu au vrut să asculte decît de poruncile fabricanților de armament.

Situația nu este, însă, fără ieșire. Dovadă este faptul că, deși nevoită să reînceapă experiențele cu armele nucleare, Uniunea Sovietică se declară hotărâtă a continua și pe viitor lupta sa neabătută pentru încetarea acestor experiențe. Din nou problema va fi discutată, la Organizația Națiunilor Unite, fiind introdusă pe ordinea de zi a sesiunii în curs la cererea delegației sovietice. De asemenea, Uniunea Sovietică a propus ca la conferința puterilor care dețin arma nucleară, convocată pentru 31 octombrie la Geneva, să participe înșiși miniștrii de externe; aceasta, cu scopul de a se evita discuții nesfîrșite (se știe că asemenea discuții sînt specialitatea diplomației apusene) și a se ajunge cît mai curînd la singura rezolvare dreaptă: încetarea imediată, pretutindeni și pentru totdeauna a experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen.

Acum, ca și în anii trecuți, lupta Uniunii Sovietice pentru dezarmare atomică — pentru dezarmare indeobște — este sprijinită cu tărie de toate popoarele iubitoare de pace, printre care și de poporul nostru. Și cum să nu fie așa, cînd înțeleapta politică sovietică oglindește năzuințele întregii omeniri spre o viață de muncă rodnică și de înțelegere între popoare, spre o viață fără arme pusitive și fără măceluri!

Anton Celaru

Capcana...

...sau dificultăți britanice în Cipru

(Desen de V. Timoc)

UN NOU GEST PAȘNIC AL R. P. CHINEZE

Artileria armatei populare chineze de eliberare din regiunea Fujian a încetat temporar focul. Știrea a făcut ocolul întregii lumi, vestind că Republica Populară Chineză întinde din nou o mîna pașnică compatrioților din Taiwan. Acesta este și scopul mesajului adresat de ministrul Apărării al R. P. Chineze, Pin De-huai, compatrioților din Taiwan, Penhuledao, Tzin-mindao și Matsushan.

Mesajul lui Pin De-huai subliniază că a sosit timpul începerii tratatelor pașnice între chinezi în vederea reglementării situației interne, în vederea stingerii războiului civil. Totodată, R. P. Chineză acționează energic — în cadrul tratatelor de la Varșovia — pentru lichidarea lîtigiului cu S. U. A. care au invadat și ocupat samavolnic Taiwanul și alte teritorii naționale chineze dedându-se la provocări continue contra R. P. Chineze.

Evoluția politicii americane în Extremul Orient adevărește faptul că S. U. A. încearcă să afirme că acțiunile R. P. Chineze în regiunea strimtorii Taiwan, avînd drept scop să elibereze străvechi teritorii chineze de sub dominația ciankaiștilor, nu ar putea fi privite ca un război civil, sau cu alte cuvinte, ca o chestiune internă a poporului chinez. Imperialiștii americani vor să demonstreze ceea ce nu poate fi demonstrat. Adică să răstălmăcească faptele, spunînd că războiul civil din China este, în fond, un război între R. P. Chineză și S. U. A. Imperialiștii americani explică faptele în acest mod pornind de la realitatea brutală a ocupă-

rii de către ei a Taiwanului. Or, faptele arată că S. U. A. s-au amestecat samavolnic în afacerile interne ale Chinei, încercînd — prin așa numita propunere a lui Dulles de încetare a focului — să consfințească ocuparea militară a Taiwanului și a insulelor de coastă căutînd să răpească populația de acolo posibilitatea unirii pașnice cu R. P. Chineza.

Nimeni și nimic nu poate scoate hasma curată pe imperialiștii americani care ațîță focul războiului în Extremul Orient. Manevrele președintelui Eisenhower, care a căutat să denatureze poziția U. R. S. S. față de aceste evenimente, au fost și ele sortite eșecului. Așa cum a subliniat din nou N. S. Hrușciov — în interviul acordat corespondentului agenției T.A.S.S. — Uniunea Sovietică nu s-a amestecat și nu se amestecă în treburile interne ale Chinei. Ea a declarat că va acorda ajutor R. P. Chineze în caz că S. U. A. vor impinge acțiunile lor agresive împotriva acesteia pînă la deslănțuirea unui război împotriva ei!

Cei care se amestecă în treburile interne ale Chinei sînt imperialiștii din S. U. A. Ei sînt aceia care, înspăimîntați de ecoul uriaș al mesajului lui Pin De-huai în rîndul civililor și militarilor din Taiwan, se dedau acum la noi provocări mirșave contra R. P. Chineze. Ei sînt aceia care se fac luntre și punte să inece tratativele de la Varșovia în mlaștina obstrucțiilor și tergiversărilor. Ei sînt aceia care caută, cu orice preț, să permanentizeze ocuparea militară a Taiwanului și să mențină astfel pericolul unui grav război.

CIPRIOȚII SPUN NU PLANULUI MACMILLAN

Opinia publică mondială urmărește cu simpatie și solidaritate lupta eroică a populației cipriote pentru libertate și autodeterminare, împotriva tiraniei colonialiste.

După cum se știe, la 1 octombrie a intrat în vigoare noul plan britanic cu privire la Cipru cunoscut sub numele de „planul Macmillan”. El prevede o așa zisă „perioadă de tranziție” de 7 ani în care timp Anglia își va menține controlul asupra Ciprului, urmînd ca după aceea să se procedeze la o eventuală „împărțire” a insulei

între comunitățile greacă și turcă. Populația cipriotă — care a respins inițial acest plan barbar se opune astăzi cu energie înfăptuirii lui, întrucît el are ca principal țel menținerea dominației colonialiste britanice în Cipru.

Începînd de la 1 octombrie, întregul Cipru este zguduit de puternice acțiuni de luptă ale patrioților. Greva generală pe întreaga insulă a paralizat toată viața economică. La 1 octombrie, urmînd chemarea organizației patriotice care conduce lupta pentru autodeterminarea Ciprului (E.O.K.A.), nici un cipriot n-a circulat pe stradă. În orașe sînt atacate posturile de pază britanice ce la intersecții, iar cazărțile colonialiștilor sînt aruncate în aer.

Marile manifestații ale populației cipriote împotriva planului Macmillan sînt reprimare sălbatec de colonialiști. Zilele trecute orașul Famagusta a fost teatrul unor represiuni brutale săvîrșite de trupele britanice contra ciprioților: peste 250 de răniți și 3 morți, sute și sute de arestați. Regimul terorist este extins în întreg Ciprul. El întîmpină însă rezistența hotărîtă a populației care, la Nicosia, Limassol și în alte orașe, dezvoltă mișcarea de nesupunere, de luptă anticolonialistă activă. Așa cum a declarat conducerea E.O.K.A., ciprioții sînt hotărîți să facă nerealizabil planul înrobitor Macmillan, să facă insuportabilă viața cotropitorilor colonialiști.

Note politice

Întîmplări din Taiwan

Lin-Cian-șun, țaran sărac din Taiwan, se socotea acum cîtiva ani un om fericit. Se număra doar printre puținii țărani care aveau un ogor al lor. Moștenise aproape două hectare de la părinții săi. Om harnic de felul său, privea cu încredere viitorul.

Dar Lin Cian-șun a fost luat în armată și trimis un an și jumătate într-o tabără militară ciankaiștă din insulele Penhuledao. Apoi în loc să fie eliberat așa cum i se făgăduise, a fost dat ca ordonanță la un ofiter ciankaișt din rîaipe.

De acasă nu primea nici o veste. Scrisorile trimise soției rămîneau fără răspuns.

După aproape un an de slugărit la ofiterul ciankaișt, Lin Cian-șun s-a întors amărît în satul său. Visa să-și lucreze liniștit bucata de pămînt. Casa și pămîntul se aflau la marginea satului. Dar aiuns acolo unde-și știa gospodăria. Lin Cian-șun a încercat pomenindu-se în fața unei latine rețele de sîrmă ghimpată, purtînd în limbile engleză și chineză inscripția: „Aeroport al asociației militare a Statelor Unite. Intrarea strict interzisă. Se trage fără somație!”

Unde tusea casa și acareturile lui erau acum baraci, depozite și hangare. Din turnuri de observație, soldați americani țineau împrejurimile sub bătaia mitralierelor.

Lin Cian-șun, s-a dus să se plîngă la comandantul american, care l-a dat afară spunîndu-i că guvernul american a plătit terenul. Într-adevăr americanii dăduseră pentru pămîntul lui și al altor familii din sat o sumă de bațjocură, pe care, de altfel, a băgat-o în buzunarul său ormarul ciankaișt.

Rămăs pe drumuri, Lin Cian-șun s-a unit cu încă cîtiva săteni cărora li se luase pămîntul, cu gîndul să meargă împreună în capitala Taiwanului pentru a-și căuta dreptate. Dar n-a apucat să-și realizeze planul. Poliția din sat l-a arestat ca „instigator la revoltă” și „agent comunist”. Cîteva zile mai tîrziu, oamenii din sat au aflat că Lin Cian-șun a fost împuscat, chipurile, pentru că ar fi încercat să fugă de sub escorță.

Corespondentul ziarului indonezian care povestește această întîmplare își încheie articolul astfel: „Aici, în Taiwan, asemenea întîmplări nu mai miră pe nimeni. Sînt fapte de toate zilele!”

Fapte obișnuite pe un pămînt cotropit de imperialismul american și de slugile sale. Un pămînt ce trebuie să se întorcă, o dată pentru totdeauna în stăpînire a poporului chinez.

Subliniere buclucasă

La mica publicitate a ziarului vest-german „Fürther Nachrichten” a apărut săptămîna trecută, următorul anunț: „Tinără pereche americană, nealcoolici (sublinierea aparține anunțului — n. n.) caută cameră mobilată în Fürth. Ofertele să se adreseze ziarului sub F 9013”.

Sublinierea autorilor anunțului vorbește mai mult decît rubricile de fapte diverse ale ziarelor vest-germane care anunță atîtea acte samavolnice făptuite de militarii americani în stare de ebrietate.

După părerea solicitanților, în Germania occidentală o pereche americană nealcoolică este atît de rară, incît trebuia să atragă un val de oferte.

Cu Zimbetul PE BUZE

Harnicilor tractoriști

Peste ogoare-nlase, fără hat,
Tractoarele scriu linii nesfârșite;
Semănători, sub brazde aburite
Ascund sămînța grîului curat.

De judeci vremea după calendar
Mijloc de toamnă-ar trebui să fie:
De judeci după zor și vrednicie
Ai crede că e primăvară chiar.

Nedumerită-o barză călătoare
Spunea tovarășelor ei de drum:
„Plecăm? Rămînem? Ce facem acum?
Să fi-ncurcat noi socoteala oare?”

„N-am încurcat-o, zise un bărzol,
Dar astăzi munca omului ne mînte:
O ia cu multe zile înainte
Că folosește mecanisme noi”.

Fiorin Iordăchescu

Cum a scăpat tata de familiarism și feciorul de gura lumii

Feciorul, tractorist la S.M.T.,
fiind repartizat să lucreze
în campania de toamnă
chiar în sat la el, de cum veni
și dădu cu ochii de taică-său,
președinte la colectivă și zise
zimbînd:

— La dispoziția dumneavoastră,
tovarășe președinte.

Tatăl său, adică președintele,
fi strîns mîna, dădu roată
K.D.-ului și-l întrebă:

— Merge?
— Merge!
— Ca ceasul?
— Mai ceva.

După acest schimb de cuvinte,
președintele mai plănui o vreme
cu tractoristul asupra lucrărilor
ce trebuiau făcute. Discuția se
isprăvi astfel:

— De mine, — zise președintele —
începi să ari tarlăua din
capul satului. E mai aproape și
are pămîntul mai reavăn. Celălalt
tractorist o să are tarlăua
de la poalele dealului. Știi, aia
se ară mai greu, și...

— Dar de ce s-o are el și nu
eu?

— Păi, avem nevoie mai întîi
de tarlăua din capul satului.
și-apoi, spui că tractorul tău
merge bine.

— Și tractorul lui merge la
fel de bine.

— O fi mergînd, da' el nu-i
feciorul meu. Tu să faci așa cum
îți spun eu, că eu știu ce
spun...

A doua zi, președintele a fost
chemat cu treburi la raion.
De-acolo, s-a dus în altă parte

după niște materiale pentru construcția
unei remize. S-a înapo-
iat peste citeva zile. Pe drum,
spre casă, se mustră în sine:

— Parcă mi-am pierdut min-
țile, zău așa. Cum de l-am pus
pe fecioru-meu să are tocmai
pe tarlăua din capul satului, în
văzul lumii? Ce-or să zică oa-
menii despre mine? Că i-am
dat feciorului tarlăua cea mai
ușoară, că fac familiarism, că...
Auzi: Eu și familiarism! Eu,
care m-am certat cu vărui-meu
Stamate că nu i-am trecut ziua
cînd a chiulit-o la tratarea se-
mințelor, eu care... Mare drăco-
venie am mai făcut.

Cînd ajunse în capul satului
și cînd văzu tarlăua atît de bine
arată își zise, totuși, mîndru:

— Se vede de la o poștă că
aici a lucrat fecioru-meu.

Cînd îl zări pe brigadierul de
la a doua de cîmp, în loc de
binețe, îi spuse?

— Îți place? Frumoasă ară-
tură! Strașnic fecior mai am!
Cum de-a isprăvit așa de repe-
de?

— A lucrat cu spor — răs-
puse brigadierul. — Dar nu fe-
ciorul dumitale. Celălalt tractor-
rist.

— Cum? Glumești!

Nu glumesc de loc: feciorul
dumitale ară pe tarlăua de la
poalele dealului. De două zile și
două nopți n-a mai dat pe-ao-
să. Lucrează într-una. Acu' s-a
dus și celălalt tractorist să-i a-
jute. Merge greu, dar merge
bine.

Președintele stătu o clipă pe
gînduri. Zimbî:

— Strașnic fecior mai am! Ia
te uită ce i-a dat prin gînd.
Și bine a făcut. Altfel eu că-
deam în familiarism, iar el în-
tra în gura lumii... Apoi, în-
treabă pe brigadier:

— Și cum zici că merge?

— Ca ceasul.

— E puțin. Mai ceva ca cea-
sul, ascuțit la mine. Ce, nu-l
cunosc eu pe fecioru-meu? Ști-
am eu că o să facă treabă bu-
nă. De-aia l-am și trimis unde
a fost tarlăua mai grea...

P. Teleman

Ghicitori.

Badea Ghiță cînd lucrează,
Sufă-n pipă și fumează.
Nici nu-l poți urni din loc
Pînă nu-i ia pipa foc.

(Tractorist)

Am aicea un mistreț
Un mistreț cu colți de preț.
Unde rimă el, rămîne
Vatra să se coacă piine!

(Pînzul)

Panou de onoare

Brigada 5-a de la
S.M.T. Călugăreni, raio-
nul Vidra, a realizat
2.300 hantri, în loc de
930.

Rezultatul lor în muncă
N-a mirat de loc cătunul
Pentru că brigada 5-a
A muncit numărul unu.

Datorită lucrărilor de
calitate făcute de S.M.T.
Cuza Vodă, raionul Căță-
rași, colectivității din co-
mună au scos mari canti-
tăți de griu la hectar.

Nea Stan, privind tractoarele
cum ară,
Zimbî-n mustață, rezemat în
furcă:
Cu cit cuțitul mai adine
coboară,
Cu-atîta graficul recoltei urcă.

S.M.T. Roman și-a
realizat cu prisosință pla-
nul de contractări la ară-
turi pentru însămînțat și
la ogor de toamnă.

Se va vedea — în mod concret
— la anul
cînd grînele vor umple bine
carul,
că S.M.T.-ul împlinindu-și
planul
și oamenii își împlinesc...
hambarul.

Producția agricolă: — Vă mulțumesc, tovarășii mecanizatori
pentru ajutorul dat.

(Desen de P. ILIEȘ)

DOUĂ scrisori

Tovarășe director
al S. M. T. Pribilești

Tovarășe director
al S. M. T. Orbeasca

Zice un proverb că „ochii care nu se văd,
se uită”. Adevărat. Cum să ne vedeți?

Noi stăm prin cite o remiză uitată, iar
dumneavoastră, în sediu, la birou. De aceea
sîntem tare necăjite. În loc să vină pe la noi
niscăi mecanici sau ingineri controlori au venit
zilele trecute niște ciori care plănuesc să-și
facă aici culcuș pentru iarnă.

În sfîrșit, a trecut în goana mașinii un me-
canic de la stațiune care ne-a sfătuit: „Aveți
puținică răbdare”. Noi răbdare am avut des-
tulă. N-avem însă piese de schimb. Tare ne e
teamă să nu poposească pe aici vreun totograț
și să ne facă o poză așa betege cum sîntem. De
aceea, mai facem o ultimă încercare, scriindu-vă
prin... ziar. Aîlînd de aci care ne este supăra-
rea, poate o să ne scoateți în sfîrșit și pe noi
la reparat, că de lucrat putem lucra încă bine.
Iar din cite știm la gospodăriile colective servi-
ciile noastre sînt așteptate.

Cele 4 semănători nereparate de la
S.M.T. Pribilești, regiunea Baia Mare

Nu-i adevărată zicala că „ochii care nu se
văd se uită”. Dumneavoastră nu ne-ați
văzut pe noi, cam de mult. Fiindcă am
rămas după însămînțările de primăvară, tot la
gospodăriile colective unde am lucrat. Totuși, nu
ne-ați dat uitării. Ați trimis mecanici și ne-au
reparat cum trebuie, la fața locului. Așa că n-am
mai bătut drumuri lungi prin glod, ca în alți
ani, pînă la atelier. Au rămas cit se poate de
dezamăgite ciorile care ne-au „vizitat”, gîndind
să-și facă culcușul în cutiile noastre. Acum,
stăncuțele ne-au găsit vopsite frumos, puse la
punct pentru lucru.

Au venit și șefii de brigadă și ne-au întreat
dacă sîntem gata. „Dați-i drumu”, că nu mai
avem răbdare” — le-am răspuns. Și fiindcă și
pe la noi a venit octombrie, am pornit pe ogoa-
re. Acum, să vină fotografișii să ne facă o poză!
Că unele dintre noi lucrăm cot la cot, în cupluri
de cite două.

Și zorim, nu glumă, fiindcă știm cit de mult
se zoresc să termine însămînțările colectivității și
întovarășii.

Cele 28 de semănători de la
S.M.T. Orbeasca, regiunea Bucu-
rești.

Ptr. conf. Al. Raicu

Chiaburii între ei: — Ia te uită cum a înflorit S.M.T.-ul!
— Eh, și noi cum ne mai ofilim!

(Desen de I. DORU)